

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

KELLY HUNTER

Ar tu tam pasiruošęs?

2,90 Eur 2016 sausis–vasaris

Vestai
Knygute.lt

Kelly Hunter
(Keli Hanter)

AR TU TAM PASIRUOŠĖS?

Romanas

Versta iš Kelly Hunter, The Spy Who Tamed Me,
2014

© Kelly Hunter, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0018-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Rovana Faringdon negalėjo pakęsti sekmadieninių pietų pas tėvus. Ši tradicija buvo nauja, užgimė praėjus lygiai mėnesiui po to, kai tėvai išėjo į pensiją ir nusipirko didingą namą, kuris veikiau priminė parodomąjį muziejų ir neskleidė nė menkiausios šilumos. Net gėlių puokštės atrodė sukomponuotos oficialiai.

Prieš du mėnesius, atvežusi glėbį kvapių išsiskleidusių baltų ir gelsvų rožių, ji padarė klaidą. Gėlės buvo sumerktos į skalbinių vonele ir, be abejonės, motinos išmestos pirmai progai pasitaikius.

Daugiau tos klaidos ji nekartojo.

Kažkodėl motina be galo mylėjo tuos namus ir primygtinai spaudė Rovaną juos pamilti – ji buvo jos vienintelė duktė ir paveldėtoja.

To niekada nebus!

Rovanos skubotai išstartas pasiteisinimas – *Aš jau ir taip puikiai įsikūrusi, mamyt. Parduok namą. Išleisk viską iki paskutinio cento, kol gali, aš tikrai neprieštarausiu...* – veikiausiai nebuvo protingiausia kada nors išsakyta mintis, tačiau ji kalbėjo nuoširdžiai.

Pasakyti, kad Rovana su motina nei pažinojo viena kitos, nei suprato, būtų labai švelnu.

Prie didžiulio apskrito stalo per oficialius pietus susėdo keturi žmonės. Rovanos motina, tėvas, senelis ir ji pati. Apskritas stalas turėjo simbolizuoti, kad visi prie jo sėdintieji neva vienodai svarbūs, tačiau pokalbis išdavė ką kita.

Tėvas vienas sau postringavo apie buvusias vakarienes su aukštus postus užimančiais žmonėmis ir kitais labai svarbiais asmenimis, apie kuriuos Rovana nebuvo nieko girdėjusi. Ji susižvalgė su seneliu. Abudu tėvai, kol ji buvo mažytė, tarnavo kariuomenėje, o vėliau dirbo ambasadoriais užsienio šalyse. Didžiąją dalį gyvenimo jie praleido ne tėvynėje, tad Rovanai dažniausiai tekdavo pasilikti su seneliu. Gyvenimas jo irgi, galima sakyti, neruošė auginti vaikus – pats kadaise užsitarnavo generolo laipsnį, – bet jis nė karto jos nepaliko, ir už tai ji tik dar stipriau jį mylėjo.

Ant stalelio paliktos rankinės kišenėje sudūzgė Rovanos telefonas, ir ji krūptelėjo. Žinojo, ką išgirs.

– Man regis, prašiau išjungti? – šaltai priminė motina, žvelgdama nepasitenkinimo neslepiančiomis it migdolai rudomis akimis.

Žmonės dažnai galvoja, kad rudos akys yra švelnios, vaiskios ir mielos.

Ne visos!

- Žinai, kad negaliu, - pakilo nuo stalo Rovana. - Atsiprašau. Turiu atsiliiepti.

Ji išsinešė telefoną į koridorių ir maždaug po minutės grįžo. Kirtusi kambarį pasiėmė rankinę ir persimetė ją per petį.

- Išėjini? - motinos balse skambėjo ne nusivylimas, o kaltinimas.

Rovana linktelėjo.

- Problemos? - pasiteiravo senelis.

- Šią savaitę pavaduoju vieną iš direktorių, kol jis užsienyje. Ką tik gavome žinutę iš vieno su juo dirbusių slaptųjų agentų. Turime jį parsivežti.

- Visai tavęs nebematome, - atsiliėpė motina, patogiai pamiršdama, kad prieš jiedviem su vyru išeinant į pensiją, jie irgi mažai tematydavo dukrą.

- Kol ji buvo maža, irgi retai ją matydavai, - tiesiai šviesiai atkirto senelis. - Rovana skubiai išvykdama bent jau mums pasiaiškina.

Jo žodžiuose buvo daug tiesos, ir motina kietai suspaudė lūpas. Ir jie pakankamai gėlė, tad Rovaną nenorom užplūdo prisiminimai.

- Bet juk šiandien mano *gimtadienis*, - kartą šūktelėjo ji motinai, kai tėvai žengė pro duris, paskui save it paklusnius naminius gyvulėlius vilkdami kelioninius lagaminus ant ratukų. - Senelis iškepė tortą. *Pats* iškepė!

- Atleisk, mieloji, - atsiliepė motina. - Negaliu nevažiuoti.

- Bet pabuvai tik dieną, - kažkada papriekaištavo ji tėvui ir turėjo išklaudyti griežtą pamokslą apie pakantumą ir pareigos jausmą.

Rovana liovėsi klausinėjusi, kur jie važiuoja. Iki šios dienos tikriausiai nė karto negirdėjo tiesaus atsakymo. Firminis pasiaiškinimas būdavo toks, kad jie išvyksta svarbiais reikalais, o ji negalinti važiuoti kartu.

- Tau reikia grūdintis, - vis kartodavo jai tėvai, ir Rovana užsigrūdino.

Tai, kad dabar motina užsimanė visai kitokių santykių su savo vienturte, Rovanai nerūpėjo.

- Atleiskit. Tikrai turiu eiti.

- Senelis nejaunėja, Rovana. Tikrai galėtum dėl jo labiau pasistengti.

Motina bandė ją įskaudinti, bet Rovana tik mandagiai šyptelėjo ir nieko neatsakė. Su seneliu ji matydavosi mažiausiai porą kartų per savaitę, kas antrą dieną jam paskambindavo.

Motina, aišku, to nežino.

Tačiau Rovana nejuto noro ją apšviesti.

- Tas agentas tau patiktų, - tarstelėjo ji seneliui, nes žinojo, kad jam bus įdomu. - Turėdamas labai ribotus išteklius sukėlė tikrą sumaištį.

- Ar anksčiau tarnavęs kariuomenėje?

- Ne, jis vienas iš mūsiškių. Labai išradingas.

Ji galėtų lažintis, kad kitą kartą jai paskambinus senelis jau žinos, apie ką ji kalbėjo. Nors buvo seniai išėjęs į pensiją, jis vis dar palaikė įspūdingus ryšius.

- Taip, taip, Rovana. *Žinome*, kad tavo darbas svarbus, - kandžiai atitarė motina, ir Rovana pasisuko į nepriekaištingai susišukavusią savo gimdytoją.

Kaip moteriai, kuriai, reikia manyti, dėl savo lyties teko kovoti tuos pačius mūšius kaip ir Rovanai, motinai dukters pasiekimai ir pareigos Australijos slaptosios žvalgybos tarnyboje, regis, nedarė jokie įspūdžio.

- Skaniai pavalgykit, - Rovana pabučiavo abu tėvus. - Desertui atvežiau obuolių trapi-niuočio.

- Pati iškepei?

Dar viena kandi pastaba iš motinos, kuri per

savo gyvenimą virtuvėje ir piršto nepajudino!

- Ne. Draugė iškepė pagal senelės iš kartos į kartą perduodamą receptą, o aš jai sumokėjau. Tikiuosi, jums patiks.

Nebekreipdama dėmesio į motiną, ji priėjo prie senelio ir švelniai pabučiavo jam į skruostą.

Vėl skimbtelėjo telefonas, ir Rovana atsitiesė.

- Metas važiuoti.

- Čia tavo vairuotojas, ar ne? - sarkastiškai pasiteiravo motina. - Mažumėlę nekantrus.

- Ne, tiesiog praneša, kas jis jau čia.

- Galbūt kitą mėnesį pasirūpinsi, kad galėtum išsėdėti iki galo. Jei aš nuspręsiu toliau vargintis su tais pietumis.

- Nuspręsk pati, mama. - Rovana dirstelėjo į tėvą, kuris per visą apsižodžiovimą sėdėjo keistai tylus. - Ar ir tu manimi nepatenkintas?

Tėvas, amžinas diplomatas, neatsakė nieko.

- Žinai, mama... judu abu, jei jau apie tai kalbame... bent sykį galėtumėte pasistengti nors kiek didžiuotis manimi ir mano pareigomis, užuot nuolat kritikavę. Bent sykį. Galbūt tada parodyčiau jums dėmesį, kurio taip aki-vaizdžiai tikėtės.

Taip, niūriai galvojo Rovana, ir baigėsi sek-
madienio pietūs su tėvais.

Senelis kaip tikras džentelmenas atsistojo ir išlydėjo ją į koridorių, tačiau tėvai liko valgomajame. Namai ne jo, čia jo dukters neprie-
kaištingai ištaisytas mauzoliejus, tačiau jai ir galvon neateitų parodyti savo dukrai tokį mandagumą, kokį rodydavo kitiems.

Dėl Dievo, jos motina buvo gerbiama ambasadorė. Marisa Faringdon-Stiuart *žinojo*, kaip pagerbti kitus.

- Nekreipk į ją dėmesio, - švelniai paguodė senelis Rovaną.

- Kuo toliau, tuo prasčiau.

- Ji nebesupranta, kaip priimtina elgtis, o kaip ne. Ankstyva silpnaprotystė.

- Norėčiau tuo patikėti, seneli, bet aš žinau, kuo pasireiškia silpnaprotystė.

Tai, ką dosniai seikėjo motina, niekaip nesusi-
siję su šia liga, tai tebuvo rūpestingai atma-
tuota pagieža.

- Ji pavydi, dėl to truputį kaltas ir aš, - nenor-
iai pripažino senelis. - Niekada neturėdavau
jai laiko. Pasimokiau iš savo klaidos ir pasi-
stengiau rasti laiko tau. Negana to, daug pasi-
ekei savo pasirinktoje profesinėje srityje. O

tavo motina mėgsta konkuruoti, todėl irzta.

- O tėvas? Kas *jam* nepatinka?

- Kas žino? - Senelis ir jo dukters išrinktasis ne itin sutarė. - Jis kvailys. Pernelyg daug kilmingo kraujo ir per mažai smegenų.

- Rytoj tau paskambinsiu, - sumurmėjo ji.

- Šįvakar gražiai atrodai, - gergždžiančiu balsu pridūrė senelis.

- Meilikautojas!

Rovana sekmadienio pietums stengdavosi pasipuošti - to tikėjosi motina, - bet niekur nepaslėpsi nemadingai įkypų akių, plačios burnos ir ausų, kurios kyšojo, kad ir ką darytum su plaukais. Galiausiai ji nusikirpo plaukus trumpai kaip elfas, bala nematė tų ausų!

Įvartytas į kampą žmogus būtų galėjęs pavadinti ją *idomia*.

Pusvalandį padirbėjusi prie makiažo, ji galėtų netgi prikaustyti dėmesį.

Bet ji niekada nebus graži.

- Kai važiuosi namo, pasiimk obuolių trapieniūtį. Paprašyk, kad įdėtų. Ji vis tiek išmes pirmai progai pasitaikius, o aš Medės paprašiau, kad iškeptų specialiai tau. Su daugiau cinamono, kaip tu mėgsti.

- Paliksiu tau gabalėlį.

- Prisiminsiu! - Rovana apkabino senelį, kuris laikui bėgant darėsi vis silpnesnis. - Pasimatysim trečiadienį?

Senolis linktelėjo.

- Laukiu naujienų apie skerdynes, politiką ir intrigas.

Rovana išėjo laukan ir pasuko stovinčio automobilio link.

- Būtinai!

Antras skyrius

Jis pamiršdavo gimtadienius, pamiršo dvejus Kalėdas ir dvejus Naujuosius metus, tačiau nepraleido sesers vestuvių. Tai juk turėtų šį tą reikšti?

Tai kas, kad truputėlį pavėlavo ir pasirodė visiškai murzinas? Lena nė akimirkos nedvejodama įspraudė jį į vestuvininkų būrį, tada atsiėjo priešais celebrantą ir susituokė su jo geriausiu bičiuliu Trigu Adrianu Sinkleru.

Tai įvyko prieš kelias valandas. Vestuvinių vaišių lėkštes padavėjai seniai nurinko, ir dabar palei tingiai vinguriuojančią upę, prožektoriams siunčiant į dangų raudonos šviesos

pliūpsnius, šokio sūkury sukosi poros. Džeredas stengėsi dalyvauti šventėje ne tik kūnu, bet ir siela – šypsojosi, kol įskaudo žandikaulis, šoko su nuotaka ir erzino jaunąjį. Stoviniauvo, kol galiausiai nebeatlaikė ir atsisėdo ant žemės po didžiule sena akacija, atsirėmė nugara į kamieną ir paliko aplink kunkuliuojančias linksmybes.

Vakaras tikriausiai jau bus įpusėjęs, nors daugelis svečių atrodė nusiteikę šėlti per naktį. Džeredas gi juto, kaip slopsta adrenalino poveikis, o jo vietoje lieka visus kaulus permelkęs nuovargis. Reiktų susirasti lovą ir prigulti – kelioms dienoms, savaitėms ar net mėnesiams... Reiktų susirasti, kur pabūti, kur apsistoti.

Deimonas pasiūlė namuką paplūdimyje – kelioms dienoms tikty. Bet ten tikriausiai kas nors būtinai užsuks, o Džeredas troško likti vienas.

Su lengvu susidomėjimu jis nužvelgė besiantinantį Trigą, kuriam iš paskos sekė moteris. Ji pasirodė maždaug prieš valandą ir neatrodė nė kiek sutrikusi, kad pavėlavo į ceremoniją ir vaišes. Reikia manyti, ne viešnia, bet kas ji tokia, Džeredas nenutuokė.

Iškart pripažino – apsirengusi nepriekaištin-

gai. Klasikinis stilius, lieknos kojos apautos aukštakulniais, kurie tikriausiai kainavo krūvą pinigų. Abi Džeredo seserys perėjo tą brangių batelių etapą, tad itin kokybišką daiktą jis atpažino, nors prekės ženkle nebūtų galėjęs įvardyti.

Bateliai sustojo priešais jį, ir vyras, atrėmęs galvą į medžio kamieną, pakėlė akis. Moteris, kurios liekna, sportiška figūra jis pirma grožėjosi, pasirodė kiek vyresnė, nei jis manė anksčiau. Žiūrint iš arti atrodė, kad kūrėjas, kuris sutvėrė šios moters veidą, matyt, juto silpnybę neįprastiems dalykams. Plati burna putliomis lūpomis viršun riestais kampučiais, plačiai įstatytos kiek įkypos akys. Maža nosis. Rudi plaukai nukirpti trumpai ir berniokiškai. Ausys nedidelės, bet galbūt – tik truputėlį – atsikišusios.

Kartu sudėti bruožai sudarė visumą, kuri atrodė pernelyg keista, kad moteris panėšėtų į klasikinę gražuolę, ir pernelyg prikaustanti, kad galėtų nekreipti dėmesio.

– Džeredai, susipažink su Rovana Faringdon, – prakalbo Trigas. – Naujoji penktojo skyriaus kontr-žvalgybos vadovė.

Penktasis skyrius. Džeredas bandė priversti smegenis dirbti....